

Khiêng Gạch

Một người ăn mày đến trước một trang viên để ăn xin. Trông ông ta rất tội nghiệp, cánh tay phải bị cụt đơng đưa, người nào thấy cũng sẽ động lòng bố thí cho. Tuy nhiên, nữ chủ nhân trang viên lại không nao núng. Chỉ đóng gạch trước cửa, bàn nói với người ăn mày:

- Người giúp ta chuyển đống gạch này ra nhà sau, ta sẽ trả công.

Người ăn mày tức giận nói:

- Tôi chỉ còn một tay, bà nhần tâm nào bảo tôi vác gạch? Bà không muốn giúp tôi thì thôi, cần chi phải nói ác?

Người đàn bà không chút nổi giận, cúi xuống bắt đầu khiêng gạch. Bà ta chỉ dùng một tay làm việc này. Người ăn mày ngờ ngác nhìn.

Sau đó bà nói:

- Người thấy đấy, không phải chỉ hai tay mới làm việc được. Người cũng có thể kiếm tiền mà sống, việc gì phải đi ăn xin?

Người ăn mày lặng người đi, hần ta nhìn vị nữ chủ nhân với ánh mắt kỳ dị, trái cổ nhô nhọn giống như một quả trám chuyển động lên xuống 2 lượt. Cuối cùng, hần cúi người bắt đầu chuyển gạch. Mỗi lần hần chỉ có thể chuyển đi vài viên. Chuyển như thế đúng hai tiếng đồng hồ thì cũng hết đống gạch. Mệt đừ, mặt dính đầy bụi, chòm tóc hần bị mồ hôi ướt dính xéo trên góc trán. Nữ chủ nhân đưa cho người ăn mày một cái khăn lông trắng như tuyết. Người ăn mày đón lấy lau mặt lau cổ và chiếc khăn lông trắng đã thành chiếc khăn lông đen.

Người phụ nữ trả cho hần tiền công, hần cảm kích nói:

- Cảm ơn bà!

- Ông không cần cảm ơn tôi, đây là tiền ông kiếm dựa vào sức lực của mình.

Nghe vậy người ăn mày nói:

- Tôi sẽ không quên bà.

Nói xong, hần cúi người chào thật thấp và sau đó lên đường.

Qua nhiều ngày sau lại có một người ăn mày khác đến trang viên này. Người phụ nữ đó lại dẫn người ăn mày vào nhà sau, chỉ đóng gạch, và nói: "Chuyển đống gạch này ra trước nhà, ta sẽ trả cho người hai mươi đô-la". Người ăn mày với hai tay còn nguyên vẹn này bỏ đi, không biết là do không thêm 20 đô-la hay do điều gì khác. Người con của người phụ nữ không hiểu, liền hỏi mẹ:

- Lần trước mẹ kêu ăn mày chuyển đống gạch này từ trước nhà ra sau nhà. Lần này mẹ lại kêu ăn mày chuyển gạch từ sau nhà ra trước nhà. Rốt cuộc mẹ muốn đóng gạch ở sau nhà hay là ở trước nhà?

Người mẹ nói với con rằng:

- Gạch đặt trước nhà hay sau nhà đều như nhau, nhưng chuyển hay không chuyển đối với người ăn mày thì lại không giống nhau.

Sau này cũng có mấy người ăn mày đến xin ăn, đống gạch đó được chuyển đi mấy lượt.

Nhiều năm sau, một người ăn mặc chỉnh tề đến trang viên. Ông mặc veston, mang giày da, trông chững chạc như những người đã thành công nhờ tự tin tự trọng. Bà thấy người này chỉ có một cánh tay trái.

Ông ta cúi người xuống, nói với vị nữ chủ nhân nay đã già đi:

- Nếu không có bà, tôi vẫn chỉ là một kẻ ăn mày. Bây giờ tôi làm chủ một công ty to lớn.

Người phụ nữ không nhớ ông ta là ai, bà hồ hững nói:

- Đấy là do chính bản thân ông làm ra mà thôi.

Người Chủ tịch Hội đồng Quản trị một tay mời cả nhà người phụ nữ dọn đến thành phố sống để được thoải mái. Người phụ nữ nói:

- Chúng tôi không thể nhận lòng tốt của ông được

- Tại sao thưa bà?

- Bởi vì cả nhà chúng tôi ai cũng có hai tay.

Người chủ tịch vẫn năn nỉ:

- Thưa bà, bà giúp tôi hiểu được thế nào là Nhân, thế nào là Cách. Căn nhà đó là tiền công mà bà đã dạy cho tôi.

Người phụ nữ trả lời:

- Cám ơn ông nhưng tốt nhất ông hãy tặng căn nhà ấy cho người không còn cánh tay nào!

Không biết tác giả